

spørgsmål angående beslutningsforslaget var besvarede.

Socialistisk folkepartis og det radikale venstres medlemmer af udvalget udtalte sig i beretningen positivt om det ønskelige i, at folketinget i højere grad blev inddraget.

Socialistisk folkepartis medlemmer pegede på, at der burde laves en ordning, så forsvarsudvalget fik en rolle svarende til markedsudvalgets, og at dette indebar, at udvalget så ville kunne pålægges tavshedspligt, hvilket også i øjeblikket er tilfældet i markedsudvalget.

Det radikale venstres medlem fandt, at forsvarsudvalget næppe kunne komme til at spille en større rolle, men at det udenrigspolitiske nævn i langt højere grad burde inddrages.

Man kunne have håbet, at selve debatten om den parlamentariske kontrol, som fandt sted på baggrund af beslutningsforslaget, kunne have medført en forbedring af forholdene på den måde, at regeringen i højere grad havde inddraget i hvert fald udenrigspolitisk nævn i de vigtigste beslutninger.

Desværre har det ikke været tilfældet – det er snarere gået den gale vej – og dette er baggrunden for, at forslagsstillerne nu har fundet det nødvendigt at genfremsætte forslaget.

Den 8. november 1984 godkendte NATOs plan-

lægningsgruppe – med dansk tilslutning – på ambassadørplan den nye doktrin FOFA. Dette skete uden folketingets medvirken, og sagen understreger klart regeringens totalt afvisende holdning over for ønskerne om blot mindre forbedringer af den parlamentariske kontrol.

Også regeringens tilsidesættelse af et klart råd fra flertallet i udenrigspolitisk nævn i sagen om Danmarks stemmeafgivning i FN (sagen om det østtysk-cubansk-ungarske resolutionsforslag om forbud mod førstebrug af atomvåben) er et klart udtryk for, at regeringen snarere end at styrke den parlamentariske kontrol ønsker at svække den, herunder at svække det udenrigspolitiske nævns stilling. At så et flertal i folketinget tillod regeringen at slippe godt fra at trods nævnsflertallet, gør jo ikke sagen bedre.

Dette fik da også den socialdemokratiske ordfører, hr. Lasse Budtz, til i debatten i folketinget den 7. december 1984 at sige følgende om sagen:

»... men det er uhyre betænkeligt, at regeringen negligerer et sikkert folketingsflertals holdning, og det må naturligvis give anledning til overvejelser af den alvorligste art.« Jfr. Folketingstidende 1984–85, forhandlingerne sp. 3473.

Forslagsstillerne kan helt tilslutte sig, at der så sandelig nu er brug for overvejelser af den alvorligste art.